

Írta: Darth Raven
Elérhetőség: Darth_Revan@hotmail.hu

II. rész

Félelem Nélkül

1. fejezet

A Hazaút

A súlyosan sérült Korolev folytatja útját otthona felé. Bár legénységének közel harmada életét vesztette a csatában Zsukovnak mégis sikerült lelket önteni katonáiba. Sérülését épp a gyengélkedőben kezelik.

- Nos, ezzel meg is volnánk – közli vele Dr. Edgar.

- Ennyi lett volna? Alig feküdtem ide 2 perce – feleli majd felkel az Ősök technológiából kifejlesztett gyógyító berendezésből.

- Ez egy igen fejlett eszköz, percek alatt képes meggyógyítani bármilyen természetű sérülést vagy betegséget. Például nem egy rákos ember életét mentették már meg vele – feleli Edgar örülve betege sikeres felépülésének

- És őket miért nem lehet meggyógyítani vele? – kérdezi a helyiségben tartózkodó súlyosan megsebesült katonára utalva.

- A berendezés üzemeltetése rendkívül költséges és energiaigényes. Csak a legfontosabb páciensek esetében alkalmazzuk, illetve ha az illető képes előteremteni a megfelelő összeget. Nos mivel maga a hajó kapitánya ezért...

- Szóval már megint a pénz... - vág bele a szavába felháborodva – Ha nem tudná háborúban állunk az istenért! Most minden élet számít, jobban, mint bármikor. Szóval fogja ezeket az embereket és gyógyítsa meg vele.

- De uram ez az egyetlen működőképes berendezésünk a hajón és...

Eközben az egyik katona, Miller szíve leáll, az éles sípoló hang hallatára az orvosok azonnal odasietnek próbálva megmenteni az életét.

- Vele kezdje! – ordít rá fenyegető mégis tiszteletet parancsoló arckifejezéssel.

- Ő csak egy őrmester, tízévi keresetébe kerülne ezt megtéríteni... - magyarázkodik kételkedve Zsukov ítélő képességében, ő már évek óta e szisztéma, szerint válogatja betegeit.

- Akkor ma jó napja van. Ugyanis maga megmenti az életét még mielőtt föbe lövetem magát. – förmed rá haragosan.

- Igen uram. – helyesel belátva, hogy nem nyerheti meg a vitát.

Zsukov ezután visszamegy a rögtönzött hídra, hogy kidolgozhasson egy tervet a következő találkozás idejére.

- Hogy állunk a javításokkal Riley? – kérdezi határozottan az első tiszt felé fordulva amint belépett a helyiségbe.

- Malcolm vagyok uram. Riley szolgálatteljesítés közben elesett.

- Igen... elesett – jegyzi meg észbe kapva, nehéz lesz számára feldolgozni kiváló tisztje és egyben jó barátja elvesztését. – Hogy állunk a javításokkal? – ismétli meg a kérdést szomorú hangvétellel.

- Nem túl jól. A pajzsgenerátor mindössze 40%-os kapacitást tud fenntartani. Az hajó alsó fele járhatatlan, nem tudunk hozzáférni a sérült részekhez s az energiakábelekhöz. Amíg ezt nem tesszük meg, a baloldalon a vetőcsövek feléből nem tudunk torpedót indítani, továbbá az ágyúk közül 6 működésképtelen marad. A hipertér hajtóművek ugyan még kitartanak, de az egyik torpedó kirobbantott egy jókora részt az energia elosztó rendszerből. Az elől felrobbanó két torpedó 3 vetőcsövet tett tönkre, továbbá az ottani fegyverek 60%-át. Szerencsére a Tachyon lövegek sokkal erősebben vannak a burkolatba ágyazva így minimális károsodást szenvedtek...

- Mi a helyzet a jobb oldallal?

- Az szinte sértetlenül vészelt át az ütközetet. Javaslom, hogy harc esetén próbáljuk azt fordítani az ellenség felé.

- Ez már valami, a felső részek? – csillan fel benne a remény szikrája.

- Minimális károkat szenvedtek. De a látottak alapján akkor sincs esélyünk.

- Azoknak a korvetteknek elég rendesen alápörköltünk. Mi a helyzet a másik két hajótípussal?

- Nos, a nehéz korvetteket még talán elintézhethetjük. Viszont már azok is rendelkeznek torpedókkal, szóval elég gyorsan kell ezt megtennünk. De csatahajóik ellen tehetetlenek vagyunk, labdába sem rúghatunk ellenük, amíg nem találtunk ki valamit a torpedók ellen. –

- Csak túlélünk 7 találatot. Ha a jobb oldalunkat mutatjuk és kiküldjük a vadászokat, lehet némi esélyünk.

- A vadászgépek közel fele maradt épségben, de azokra nem jut elég pilóta. Túl kevesen vannak ahhoz, hogy minden torpedót leszedjenek. Azok közül pedig csak 6 robbant fel és nem tudjuk...

- Csak hat? Mi van a hetedikkel? – vág a szavába kíváncsian.

- A hajó alsó részébe fúródott a H fedélzeten távol a létfontosságú rendszerektől. A személyzetet már evakuáltuk onnan és felkészültünk az esetleges detonációra.

- Felkészültek? Ha sikerül bepillantanunk abba a vacakba rájöhetünk hogyan mentek át a pajzsainkon – mosolyog fel Zsukov, úgy érzi, ezzel kiegyenlíthetnék az esélyeiket.

- Túl veszélyes, a robbanófeje bármikor felrobbanhat. Ha bárkit odaküldünk az jó eséllyel nem fog visszajönni. Ráadásul elbarikádoztuk a fél fedélzetet a károk csökkentése reményében, képtelenség odamenni – sorolja az ellenérveket teljesen szkeptikusan.

- Mondjuk teleportációval? – veti fel meglepődve, hogy ez még senkinek sem jutott eszébe.

- Az Asgard sugarak vezérlői megsemmisültek a többi torpedó által. Mint mondtam nem lehet odajutni.

- Valahogyan az is bejutott. A vájaton keresztül beküldhetjük a tüzszerszereket és hatástalaníthatják a robbanófejet. Ezután behozzuk a hangárba és végre rájövünk a titkaira – veti fel újabb ötletét.
- Az összes tüzszerszünk meghalt uram, Miller kivételével ő viszont súlyosan megsérült.
- Szerintem pedig már szolgálatra készen áll, küldjenek fel érte valakit.
- Ahogy akarja – mondja a fejét rázva, de legnagyobb megdöbbenésére Miller csakugyan kifogástalan állapotban érkezik vissza az érte küldött katonákkal.
- Hogy érzi magát katona? – kérdezi tőle Zsukov kedves arcát mutatva, az ott lévők közül sokan nem hitték ennek létezését ezért különös meglepetésként érte őket.
- Soha jobban uram. Köszönöm, amit értem tett, már rég nem élnék, ha maga nem lép közbe – feleli boldogan, már amennyire valaki boldog lehet jelen körülmények között.
- Itt az esély rá, hogy lerója tartozását. Van egy fel nem robbant torpedó a H fedélzeten. A maga feladata az lesz, hogy hatástalanítsa, majd vigye be a bal oldali felső hangárba.
- Hogy micsoda? Engem csak emberi és Goa'uld készítésű fegyverek hatástalanítására képeztek ki. Nem tudom, hogy működnek ezek.
- Akkor majd rögtönöz – jelenti ki ismét szigorú énjét előtérbe helyezve.
- Értettem uram. Mégis hogyan fogok odajutni? Azt hallottam elbarikádozták az egész fedélzetet.
- Egy Viper rakteréből fog beleugrani a torpedó által vájt járatba – jelenti ki halál komolyan a teljesen abszurd tervet.
- És ki lesz az a két örült, aki ezt a manővert végrehajtja majd a hipertérben?
- Biztosan találunk valakit a feladatra – válaszolja magabiztosan. - Malcolm, kik a legjobb életben maradt pilóták?
- Egyik sem tudja megcsinálni uram, amit kér azt egyszerűen lehetetlen megcsinálni egy Viperrel – jelenti ki a szokásos pesszimizmusával.
- Egyik sem? Ha jól emlékszem a vadászgépek pilótáit a legjobbak közül válogattuk. Nem létezik, hogy senki se tudja – feleli hitetlenkedve.
- Uram, mi végre tudjuk hajtani a feladatot – lép előre John és Simon. – Több mint 10 éves tapasztalatunk van ez ügyben.
- Elvégre is maguk mentettek meg az előbb, szóval hajlandó vagyok magukra bízni a feladatot – mondja döntését ismét személyes érzéseire alapozva.

Perceken belül a jobb alsó hangárban találják magukat egy Viper pilótafülkéjében. Miller a tömzsi felderítőjármű rakterében áll az összes szükséges felszereléssel ellátva. Viszont a küldetés kimenetele még így is kétséges.

- Műszerek ellenőrizve, minden zöld – ismételten John vezet.

- Megerősítve, kezdheted a felszállást. Kapaszkodj Miller! – figyelmezteti Simon.

A meglehetősen nagyra nőtt űrjármű a maga csigalassúságú tempójában hagyja el a hangárt. John szép lassan odamanőverezi a kérdéses területhez. Idő közben saját szemükkel is felmérhetik a károkat amelyek minden elképzelésüket felülmúlni bizonyulják.

- Szent ég... - döbben le John az egyik becsapódási hely mellett elhaladva. – Ez hatalmas!

- Csoda, hogy még egyben van a hajótest – teszi hozzá szintén döbbenet bámulva a hatalmas lyukat.

Nemsokára a célterület fölé érnek, most jön a trükkös része. Ugyanis elég lassan kell menniük ahhoz, hogy ne végezzék ezernyi darabban a pajzsokon. De elég gyorsan ahhoz, hogy ne üsse el őket a Korolev, amely már a létező legminimálisabb sebességgel vánszorog a hipertérben...

- Közeledünk, készülj Miller! Nem lesz sok időd átjutni.

- Felkészültem, nyithatod a raktér ajtaját.

A tömör trinium ajtó kinyílik s a vákuum mindent kiszippant az űrbe Milleren kívül. Eközben az F-312-es Viper szép lassan közelít a pajzsokhoz.

- Túl gyorsan közeledünk – figyelmezteti Simon.

- De ha lassabban megyünk, le hagy minket a hajó.

- Így pedig a pajzsokon fogunk megdőglenni. Jobb, ha lelassítasz aztán amint átjutottunk kiugrik Miller, mi pedig...

- Addigra már rég meghalunk. Ez egyszerűen lehetetlen – vág hirtelen a szavába.

- Olyan lehetetlen. mint napot robbantani? – próbálja oldani a feszültséget.

- Hát jó, megér egy próbát.

A Viper szinte teljesen lelassít alig 50 km/h-val mozog. Viszont a Korolev legalább 200-al megy és vészesen közeledik a parányi felderítőgép felé. Miller farkas tekintettel várja a megfelelő pillanatot.

Amikor a hatalmas cirkáló már csak másodpercekre van egy kék villanás kíséri az éppen, hogy a mögé csusszanó gépet.

- Gyorsíts! – Szól neki Simon az egyre közelebb és közelebb érő falként tornyosuló kiálló páncéllemezdarabok láttán.

John gázt ad azonban a gép nem gyorsul eléggé az ütközés elkerüléséhez. John választás elé kényszerül s egy szempillantás alatt meghozza a döntést.

- Ugorj Miller, ugorj!

Miller szolgálatra készen kiugrik a raktérből, éppen elég időt adva Johnnak, hogy elránthassa a Vipert az egyik páncéldarab elől, amely szinte súrolja annak alsó szárnyát.

- Elment az eszed? – förmed rá társa. – Ugye tudod, hogy nem mentünk elég gyorsan?

A jármű mindössze 162-vel ment, amikor Miller kiugrott belőle, ezt a sebességet tartotta, amikor beért a torpedó által vájt járatba. Emiatt annak szélső része 38 km/h-val vágódott neki, amely nagyjából olyan érzés volt számára mintha elcsapta volna egy kamion. A tűzszerészek számára készült úrruhának köszönhetően megúsza egy néhány zúzódással az esetet.

- Áááh... Azt hittem akkor ugrok, amikor már nem ez fog történni. Egyébként mit kerestek a pajzson kívül? Nem az volt a terv hogy...

- Bocs Miller, így jött össze. Nem tudjuk, ezt még egyszer megcsinálni szóval rögtönöznöd kell majd. Egyelőre hatástalanítsd a robbanófejet – válaszolja neki John.

- Remek. Ez a nap csak egyre jobb és jobb lesz... - jegyzi meg, enyhe indulattal majd megindul a torpedó felé.

Ahogy sikerül oda vergődnie a trimium burkolatba vájt járaton keresztül szörnyű látvány fogadja. Ugyanis egy őrjárat éppen ott haladt el és az ördögi szerkezet egyenesen keresztül ment rajtuk véres cafatokra szaggatva őket majd ezeket szétszórva a helyiségben. Vér és húscafatok borítottak mindent. Miller kis híján behányt a sisakjába ennek láttán, amely meglehetősen kellemetlen munkakörülményeket teremtett volna. Szemeivel felméri a szerkezetet valamiféle nyílást keresve rajta ahol végre munkához láthat.

- Nem látok rajta semmit ahol hozzá tudnék férni a robbanófejhez. Eszetekbe jutott már, hogy a Drákok nem gondoltak erre az aprócska tényezőre és csak egyszer... - ekkor kattogó hangra lesz figyelmes a vastag ereszcatornára emlékeztető szerkezet közepéből. – Te jó бүdös...

- Mi az őrnagy? Mit látott? – kérdezi aggodalommal teli hangon Simon.

- Ez visszszámol... - mondja halkan suttogva, megfagy a vér ereiben, eljött a pillanat, amelyet legrosszabb rémálmában sem számított volna -

- Hogy érti, hogy visszszámol? – Simon már a legrosszabb eshetőségtől tart -

Miller összeszedi lélekjelenlétét, és ahogy az akadémián tanulta, mély levegőt vesz majd pedig fennhangon elkiáltja:

- Fel fog robbanni! Bármelyik pillanatban robbanhat!

Mindenki megrémül ennek hallatán, most már biztosan újabb robbanás fogja megrázni a már így is jócskán vihar vert hajót.

- Robbanásra felkészülni! Mindenki húzódjon a padlóra, mindenki kapaszkodjon! – adja ki a parancsot Zsukov - Rendben Miller, figyeljen rám! Nem tudjuk kihozni magát időben szóval az egyetlen esélye ha hatástalanítja a robbanófejet.

- De nem megy, nem lehet hozzáférni, ez egyszerűen... - hitetlenkedik félelmében -

- De meg tudja csinálni. Az akadémián is került már ilyen helyzetbe nem?

- Igen, de...

- Akkor semmi de, ha akkor sikerült most is menni fog. Csak nyugodjon meg, lélegezzen mélyeket – próbálja bátorítani az admirális.

Miller rászánja magát a műveletre. Remegő kezeivel kitapogatja a torpedó oldalát esteleges rejtett nyílások után kutatva.

- Csak úgy, mint az akadémián, úgy ahogy tanítottak... - Nyugtatgatja magát, amely nem valami könnyű feladat helyzetét tekintve. – Csak mély levegőt... Meg van! Meg van a fedőlemez.

- Na látja fiam, megy ez magának! Csak csináljon mindent pontosan úgy, mint az akadémián tette akárhányszor ilyen jellegű feladat elé állították. – tovább nyugtatja az őrmestert -

- De akkor mindig felrobbantak... egyszer sem sikerült. Csak azért engedtek, mert az apám a vezérkar... - vallja be, nem éppen a legmegfelelőbb pillanatban -

- Hogy mondja? Soha nem hatástalanított egyetlen robbanófejet sem?

- Nem uram.

- Nem baj őrmester, egyszer mindent el kell kezdeni – mondja látszólag továbbra is bátorítóan, de idegességében már lassan a haját tépi.

- Megkezdem a fedőlap eltávolítását – idő közben remegő kezeivel megfogja a két szélét és szép lassan elemeli onnan, a pusztító szerkezet belseje szeme elé tárul.

Az őrmester szemei kikerekedtek annak láttán.

- Ez nem lehet... ilyen nincs – hitetlenkedik, majd egyszer csak fennhangon elneveti magát.

- Elcseszték! Nem működik! – kiáltozza nevetve, a többiek nem sokat értenek belőle.

- Mi történik őrmester? – kérdezi tőle az admirális.

- Nem fog felrobbanni uram. Elbaltázták a rohadékok – válaszolja még mindig nevetve.

- Biztos ebben?

- Igen uram, halálbiztos. Az kattogó hangot nem az időzítő, hanem az ütőszeg adja ki, ahogy próbálja berobbantani a robbanófejet. De nem éri el, gyári hibás uram.

Most, hogy megértik, miről beszél, mindenki megkönnyebbül a jó hírek hallatán. Miller ráköt egy vontatókábelt a torpedóra, majd belefogódzkodik. A másik végét kidobja az ürbe egy vashoroggal, amelyet John próbál elkapni a Viperral. Szerencsére sikerrel jár és így az őrmesterrel együtt sikerül kihúzniuk a hajótestből majd a bal alsó, teljesen leamortizált hangárba szállítani - mivel a hajó azon részéért lenne kár a legkevésbé, ha mégis felrobbanna. A hajó technikusai szétszedik, majd alkatrészeiről alkatrészeire átvizsgálják azt.

- Találtunk valamit uram – jelenti be Tim, a vezető technikus félórányi szöszmötölés után.

- Mégis mit? Rájöttek hogyan csinálták?

- Igen uram, úgy tűnik, pajzsmódulátorokat használnak – folytatja izgatottan, ez számára maga a Szent Grál.

- Fejtse ki, sosem hallottam róluk.

- Nos, beleszereltek egy rezonátort, amely a saját pajzsfrekvenciánkat sugározza ezáltal eloszlatva azt maga körül. Mivel ez az érték a pajzsgenerátoraink felépítésétől függ és mi mindent ugyanúgy csináljuk ezek a szerkezetek képesek átmenni bármilyen erőterünkön, továbbá...

- Nem érdekelnek a részletek Tim, azt mondja meg, hogyan gátoljuk meg ebben.

- Nos, nem tudjuk megállítani őket, hacsak nem építjük át magát a generátort. Ehhez viszont rengeteg idő kell szóval jelenleg ez nem lehetséges.

- Értem, de ha szólnánk a többieknek, lehetséges lenne mindet átépíteni, még mielőtt teljesen feltörlik velünk a padlót?

- Igen uram, minden bizonnyal. Ehhez csak tárcsáznunk kell őket és rádióon közölni velük. Az ottani generátorok részben Ős technológián alapulnak, ezért támogatják a frekvenciaváltást. Amint továbbítottuk nekik az üzenetet másodpercek alatt megoldódik a probléma részükről, viszont erre egy hasonló robbanófej tanulmányozásáig nem fognak rájönni. Erre senki sem gondol manapság.

- Akkor hát szóljunk nekik. Malcolm, lépünk ki a hipertérből!

- De már majdnem otthon vagyunk uram.

- Csinálja! – förmed rá szigorúan.

A Korolev kilép a hipertérből alig 10 percnyire az Új Remény galaxistól. Azonnal tárcsázni kezdik a Földet.

- A hetes ékszár nem rögzül uram. Pedig hatótávon belül vagyunk, a másik oldalon van a probléma.

- Gondolom már rég egy biztonságos helyre vitték. Trueman nem akar kockáztatni. Akkor tárcsázza Mainsfieldet.

- Itt sem rögzül 7. ékzár.

A következő percekben valamennyi fontos kolóniát tárcsáznak azonban egyiket sem sikerül elérni. – a taktikai teremben lévők nem értik mi áll az események mögött –

- Az ostrom protokoll... - sóhajtja fel Zsukov rövid csendet követően.

- Hogy mondja uram? – kérdezi vissza Malcolm.

- Már a kolóniákat bombázzák... - folytatja alig hallható, remegő hangon.

- De ilyen hamar? Az nem lehet, hiszen több száz hajót hagytunk itt... ez lehetetlen – hitetlenkedik, hiszen ez azt jelenti, hogy már vert helyzetben vannak.

- Még nyerhetünk. – jelenti ki a maga komoly stílusában, még van egy utolsó mentsvárak.

Maga az ostromprotokoll egy vészhelyzeti eljárás, amelyet elsöprő erejű támadások esetére vezettek be amelyet már esélyük sincs kivédeni. Mivel az ellenség bevett eljárása támadás az inváziót esetén történő betárcsázás a Tau'rik beszereltek egy szerkezetet új típusú kapukba, amelyekkel azonnal zárolhatják őket szükség esetén. Az ellenség betárcsázását elkerülve. Ugyanakkor kitércsázni még mindig lehet a kapuval így a túlélőknek esélyük van a menekülésre vagy segélyhívásra, minden bolygószintű invázió esetén ez a bevett eljárás. Mivel most egyik kolóniát sem lehet betárcsázni logikus következtetés, hogy a Drák Anyaflotta időközben teljesen felülkerekedett a Birodalmi Flotta felett és őskori szokásainak megfelelően azonnali és nagy erejű inváziót indított az ellenfél valamennyi kulcs fontosságú rendszere ellen.

Amennyiben mégis sikerülne felülkerekednie a kolóniának betápláltak egy biztonsági kódot amely alkalmazásával a kaput zároló szerkezet automatikusan lekapcsol és fogadja a főregjázatot. Ez tömeges tárcsázás esetén is működik, így Zsukovnak nincs más dolga mint odamenni az egyik ilyen kolóniához, lekérni a kódot majd tárcsázni valamennyi kolóniát és továbbítani az üzenetet.

- Melyik a legközelebbi kolónia, amelyet nem tudunk elérni?

- Growespring.

- Akkor induljunk el felé.

Út közben Tim újra keresi az admirálist.

- Mit a probléma? – kérdezi unottan, azt hiszi, megint valamely számára teljesen érdektelen dologra van szüksége.

- Semmi uram. Rájöttem, hogyan juthatnánk át a pajzsaikon.

- Hallgatom – közben szemeiben felcsillan egy különös örömszíkra.

- Nos, a csata folyamán nem egy hajójuk pajzsát sikerült átütünk és ezalatt sikerült szkenneálnunk azokat. Ebből sikerült megállapítanom azok pajzsgenerátorainak frekvenciáját. Ha sikerülne áthangolni a torpedói...

- Mennyi idő?

- Negyed óra, utána a torpedóink egyenesen átmennek majd a pajzsaikon.

- Kitűnő munka Tim, legyenek kész minél hamarabb. Ideje visszavágnunk a rohadékoknak.

Hirtelen segélyhívást fognak a hajó nagy hatótávolságú érzékelői a biztonsági csatornán. Zsukov kötelességéből és némi információ reményében oda siet hajójával.

- Figyelem, itt James Tyrol a T.S. Offspring romboló kapitánya. Kilőtték a hipertér hajtóművet... azonnali segítségre van szükségünk. Egyelőre elkergettük őket, de már úton az erősítésük.

- Itt Zsukov admirális a T. S. Korolev fedélzetéről. Szívesen segítünk maguknak – válaszolnak szolgálatkészen amint odaértek.

- Zsukov? Hát maga él? – csodálkozik Tyrol, idő közben ők már a temetésén is túl vannak.

- Ahogy mondja, viszont csak most értettünk vissza. Elmondaná, mi folyik itt?

- Próbáltuk feltartani őket, de túl sokan voltak. Semmi esélyünk sem volt, O'Neill mindent megpróbált, de...

- O'Neill? Hát még él? – nagyon megörül ennek hallatán.

- Igen, nem sokkal a Redemption pusztulása után visszament a kapun keresztül, figyelmeztett minket az invázióról. Az elején még boldogultunk, de a torpedóik ellen tehetetlenek vagyunk...

- Rájöttünk, hogyan csinálják. Ha visszaértünk elmondjuk nekik és végre megfordítjuk a dolgokat.

- Hát nem érted... már rég veszítettünk. Az utolsó védelmi vonalainkat is áttörték, már a kolóniákat ostromolják.

- De a Földet nem érhetik el, addig pedig nincs vége.

- A Föld hipertér hajtóművét kilőtték, jelenleg is bombázzák... a nagytanács már a megadásról tárgyal. Vidd el nekik az információt különben ennek nagyon hamar vége lesz. – Zsukov végre megérti, mi minden forog most kockán -

- Előbb helyrehozunk titeket, aztán együtt elvisszük.

- De hisz emberek milliói halnak meg percről percre. Mi nem érünk ennyit...

- Senki nem hagyunk hátra – vág bele a szavába határozottan.

- Uram, hajó lép ki a hipertérből, a baloldalon... Ez egy Drák csatahajó.

- A torpedók?

- Még nem állnak készen, nincs esélyünk.

Az nevezetű Imperio nevezetű Drák csatahajó lőtávolságba ér, egyenesen a Korolev felé haladva. Az Offspringgel egyelőre nem foglalkozik.

- Lőtávban vannak! – kiáltja Malcolm, hangján hallatszik a halálfélelem.

- Nyissanak tüzet, indítsák a torpedókat!

- Ne csinálja admirális, mi nem érünk ennyit! – szól bele Tyrol.

- Torpedókat indítanak a Korolev felé – szól Katey, az Offspring első tisztje.

- Nem fogják túlélni...

Közben a két titán vadászai egymás torpedóit próbálják elfogni, ez azonban csak az ellenségnek sikerül.

- Becsapódásra felkészülni! – kiáltja Zsukov, tudja, hogy ezt a baloldal nem bírja már ki.

- Uram, az Offspring elindult, közénk akarnak állni. – szól meglepetten -

- Közénk? Hívja őket! - majd miután kapcsolta őket Malcolm. – Mégis mit csinál Tyrol? Mennyen ki onnan!

- Sajnálom admirális, maguk nem halhatnak meg helyettünk. – közli vele Tyrol.

Közben a mindössze 400 méter hosszú Offspring olyan pozíciót vesz fel, hogy minden egyes ellenséges torpedó belé csapódjon a Korolev helyett. Közben egy 9 tagból álló torpedósor indítanak a szörnyeteg felé. A két fél torpedói elsüvítenek egymás mellett majd becsapódnak. Először a drákoké hatalmas darabokat kirobbantva a keskeny hajótestből, az emberek torpedóit azonban felfogják a hatalmas hajó pajzsai. A 4 találat Tyrol hajóját a pusztulás szélére taszította.

- Megreped a reaktormagjuk! – kiáltja Malcolm az ott lévőkre gondolva.

- Indítsák a hajtóműveket! – adja ki a parancsot a választás hilyánya révén, nehéz szívvel.

A heves rázkódások közepette egy utolsó üzenet hagyja el a hajót:

- Menj Zsukov, mentsd meg a birodalmat... - ezután annak reaktora felrobban hatalmas tűzgolyóvá változtatva. Tyrol és legénysége még egyszer utoljára felnéz az éppen hipertérbe lépő Korolevra majd hamuvá égnek a tűzfelhőben...

Darth Raven